

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Αρχαῖος μῦθος)

Γαλῆ τις ἔτυχε ποτὲ νὰ ἴδῃ νεανίαν
ἔξαισιον τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν
καὶ ἔρωτα—φαντάσθητε—συνέλαβε τὸ ζῶον
διάπυρον, ἀθῷον!

Ἐδάκρυεν, ἐστέναζεν, ἡγρύπνει,—ἐθεώρει
τὸν οὐρανὸν περιπαθῶς ὡς τετρωμένη κόρη
καὶ ἔπαισε νὰ θέλῃ
τοὺς ὄμοφύλους ἐραστὰς, μεθ' ὧν πολλὰ ἐτέλει!...

Καὶ ἔτι περισσότερον: 'Εσκέφθη ν' ἀποτείνῃ
δεήσεις πρὸς τὴν Κύπριδα ἐν ταπεινοφροσύνῃ
καὶ νὰ ζητήσῃ γυναικὸς σχηματισμὸν ὥρατον
καὶ σύζυγον τὸν νέον!

Ἡ Ἀφροδίτη τὰς θερμὰς εἰσήκουσε δεήσεις
καὶ μετεβλήθη τῆς γαλῆς εἰς ἄνθρωπον ἡ φύσις,—
εἰς κόρην ἐρασμίαν,
ἥτις εὐθὺς ἐμάγευσε τὸν μάγον νεανίαν!

Οἱ γάμοι ἥδη γίνονται, χαρὰ πολλὴ καὶ φῶτα
ἡ μουσικὴ μελίθοιγγος κατακηλεῖ τὰ ὄτα·
ὁ εὔμορφος γαμβρὸς γελῶν πρὸς πάντας πλησιάζει,
ἡ νύμφη δὲ κομπάζει.

Ἄλλ' αἴφνης—οἵμοι, τί ὄργη, τί τύχη δαιμονία!—
τριγμὸς μικρὸς ἀκούεται ἐκεῖ ἐν τῇ γωνίᾳ
καὶ ποντικὸς ἔξερχεται καὶ ἀρχεται τοῦ δρόμου
μετ' οὐκ ὀλίγου τρόμου.

Εὐθὺς ὡς ἔτυχε τὸν μῦν ἡ νύμφη ν' ἀντικρύσῃ,
χωρὶς κἀλλο νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ παρατηρήσῃ,
ὅρμῃ καὶ τρέχει ἐν σπουδῇ, τὸν ποντικὸν λαμβάνει
καὶ μετ' ἐκείνου φθάνει!

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν περιεστῶτων
σχίζει εὐθὺς τὸν δυστυχῆ εἰς δύο καὶ τὸ πρῶτον,
τὸ μέγιστον τεμάχιον τρώγει αὐτῇ καὶ χαίρει,
τὸ δ' ἔτερον προσφέρει

εἰς τὸν ὥρατον σύζυγον! Θεοί, τί καταισχύνῃ,—
τί καγχασμὸς ἐκρήγνυται καὶ τί θορύβου δίνῃ!
Ο σύζυγος ὁ δυστυχῆς ἐν ἀπορίᾳ μένει
καὶ ἅπαντες ἐν γένει.

Πλὴν τότε φθάνει ἄνωθεν λαμπρὰ ἡ Ἀφροδίτη,
τοῦ γεγονότος τὴν πικρὰν ἀλήθειαν κηρύζει
καὶ μετατρέπει εἰς γαλῆν καὶ πάλιν τὴν χυδαίαν,
τὴν μυοφάγον νέαν!

Ο μῆθος τί προτίθεται κυρίως νὰ διδάξῃ;
Ἡ φύσις δὲν ἀλλάσσεται καὶ ἀν τὸ πᾶν ἀλλάξῃ!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΤΑ ΠΕΡΣΙΚΑ

Ὑπὸ τοῦ αἰδεσέμου Λασουγγελότου Δάσουδωλη προλύτου τὰ Νομικά, ἐταίρου τῆς Βασιλ. Γεωγρ. Ἐταιρείας, Κλασικοῦ ἐξεταστοῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ. ἐν Λονδίνῳ.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ σοφοῦ Ἀγγλου ἐλληνιστοῦ Ιστοροῦν τὰ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρου εἰς Περσίαν, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ γλώσσῃ, καὶ ταύτη δοκίμως πάνυ Ἀττικιζούσῃ, πολλὴν ἔχει τὴν ἀξίαν. Ὑπὸ ιστορικὴν ἐποψιν τὸ ἔργον τυγχάνει ἀριστα συντεταγμένον καθὸ μετ' ἀκριβείας καὶ ὡς ἀπὸ περιωπῆς πραγματεύμενον ἐν σμικρῷ χώρῳ μεγάλην ιστορικὴν ἀποψιν τῶν μεταστάσεων τῆς τύχης τῆς Περσίας· οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἀλεξανδρου διήκει μέχρι τῶν μετὰ τῶν Ρωμαίων πολέμων τῶν Περσῶν, καὶ καταλήγει εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν ἀναίρεσιν τῆς Περσικῆς ἀρχῆς. Τὸ ὑφος ἔχει κυρίως διηγηματικόν, μετ' ἔξαισίας δὲ τέχνης χειρίζεται τὴν περίοδον καὶ τὴν παράγραφον, τοῦτο δὲ ἀνευ ἀποτόμου μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἀντικείμενον τοῦ λόγου, πάσης τοιαύτης μεταβάσεως παρασκευαζομένης καὶ δικαιολογουμένης ἐκ τῶν προτέρων, ὥστε τὸ τῆς διηγήσεως ὄμαλὸν τηρεῖται δι' ὅλου τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ καὶ κριτικὰ παρατηρήσεις εὐστόχως πάνυ καὶ προσφυεῖς ἔστιν ὅπου παρεσείρονται.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ λεκτικοῦ εἴπομεν ὅτι ἀττικίζει, λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν τοῦ καθόλου ὕφους, ὅπερ ἀναμιμνήσκει τὸν Θουκυδίδην καὶ τὸν Πλάτωνα, οὐχ ἡσσον ἢ τὸν Ἀρρίανὸν ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς· ἀλλ' ἐν τοῖς καθ' ἔκαστα καθῆκον ἔχομεν, ἀκριβείας χάριν, νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι παροράματα καὶ λάθη παρεισέφρησαν ὡς πρὸς τὸν τύπον τῶν λέξεων, καὶ τὴν σύνταξιν ἐνιαχοῦ, ὥστε τὸ ἔργον χρήζει ἀναθεωρήσεως, καθισταμένης ἔτι μᾶλλον ἀναγκαῖας διὰ τὰ πολυάριθμα λάθη τοῦ τονισμοῦ. Τὸ ὑποδεῖξαι τινὰ ἐξ αὐτῶν οὐ τοῦ παρόντος. 'Εχομεν ὅμως δι' ἐλπίδος ὅτι δευτέρας ἐπιδιωρθωμένης ἐκδόσεως γενομένης, τὸ ἔργον τέλειον καθ' ὅλα κριθήσεται. 'Ως ἔχει τανῦν ὑπόκειται μεγάλης πολυμαθείας περὶ τὴν Ἐλληνικὴν φιλολογίαν ὑπόδειγμα καὶ τοῖς περὶ τὴν ἀρχαίαν Ἐλληνικὴν τὰς διατριβὰς ποιουμένοις ζηλωτὸν ἐγχείρημα· καὶ εἰκότως διότι οὐ παντὸς τὸ συγγράψαι τηλικοῦτον ἔργον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐλληνικῇ, ὃσῳ σμικρὸν ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν καὶ ἀν θεωρηθῆ, ἀτε δὴ πεντηκοντάδα μόλις σελίδων, ὄγδου περίπου μεγέθους ἀπαρτίζον, πιστῶς ὅμως τηροῦν τὸ αὐτὸ τὸ ὑφος παρὰ πᾶσαν τὴν συγγραφήν. "Οτι δὲ ή βαθεία γνῶσις τῶν Ἐλλήνων λογογράφων οὐκ ὀλίγον συνέτεινεν εἰς τὸ ὄμοιόμορφον τοῦ ὕφους, ἐν ᾧ πολλάκις ἀπαντῶσι φράσεις τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος εἶναι πρόδηλον.

Ο. ΙΑΣΩΝΙΔΗΣ.